

BURN SHELL TO HELL

3

**CORNONA: PERSPECTIVEN, GEDACHTES
EN GEVANGENISOPSTANDEN**

4

**INTERVIEW MET GRAFFITI-MAKER
SPAZ UND UIT LIBANON**

11

REPRESSIE EN FOLTER IN RUSLAND

13

**UPDATE: DE PARKBANK 3 ZAAK
IN HAMBURG**

17

SIGNAL FAILS

18

**UITVERKOOPT, GENTRIFICATIE
EN SABOTAGE**

21

KRONIEK

22

BURN SHELL TO HELL

Van 16 tot 19 mei 2020 zal in Den Haag een grootschalige burgerlijke ongehoorzaamheidsactie plaatsvinden tegen Shell, wiens hoofdkwartier ook in de stad is gevestigd aan de Carel van Bylandtlaan. De bedoeling van de actie is om de jaarlijkse aandeelhoudersvergadering van Shell op 18 en 19 Mei te verstoren. Deze vindt plaats in het AFA'S Circustheater in Scheveningen. De actie is een campagne van de groep Code Rood in samenwerking met diverse andere klimaatactiegroepen en heeft de naam Shell Must Fall! (SMF).

Code Rood heeft al twee keer eerder dergelijke acties gevoerd in Nederland, tegen de Amsterdamse koolhaven en tegen gaswinning in Groningen. Daarbij heeft de groep een zekere recalcitrantie opgewekt bij anarchisten en autonomen. Zowel bepaalde uitspraken in de media, gedaan om zo het stereotype imago rond "activisten" van zich af te schudden, als het opleggen van een zogenaamde "actie consensus" hebben hieraan bijgedragen. Dit heeft er toe geleid dat het gros van de anarchisten de groep en hun initiatieven nu links (...haha) laten liggen. Een gemiste kans...

De acties van SMF zullen zich in tegenstelling tot eerdere Code Rood acties in stedelijk gebied afspelen. Er wordt opgeroepen voor een "massa verstoring" van de aandeelhoudersvergadering met de verwachting dat honderden, zelfs duizenden, mensen daaraan zullen meedoen. Dit van te voren opgezet en openbaar aangekondigd plan heeft veel weg van de Ende Gelände acties en de summitprotesten tegen de G20, G8, WTO, etc. Ook bij deze protesten hebben anarchisten altijd geprobeerd om traditionele, voorspelbare en controleerbare vormen van protest om te zetten in verzet.

Er zijn talloze gevallen waar we ervaring en ideeën uit kunnen trekken. De G20 in Hamburg, de opening van de Europese Centrale Bank in Frankfurt, de NO EXPO demonstraties in Milaan, etc. Ook deze protestbijeenkomsten bestonden uit een mengeling van institutionele groepen, NGO's, burgerlijke

ongehoorzaamheidsacties en demonstraties. Laten we dit gerust het centrum van het protest noemen, aangezien die de grootste massa trekt. Deze groepen staan centraal, en zo stellen ze zich ook op, en gebruiken het landschap op een traditionele manier: voorverzamen op een plein met toespraken, lange marsen met zo groot mogelijk "publiek bereik", eindigend op een plein met muziek.

Op de periferie van deze protesten ontstond een andere dynamiek: in Hamburg doken overal groepen op die de aanval inzetten tegen de symbolen en infrastructuren van het kapitaal, tijdens de ECB trok een stoet autonomen net na zonsopgang door de stad om wegen te blokkeren met brandende autobanden en een politiebureau aan te vallen en in Milaan wisten duizenden mensen zich af te splitsen van de toegestane vakbondsdemonstratie en uren lang ravage aan te richten in een van de duurste stedelijke gebieden ter wereld.

De protesten tegen G-summits zijn nu al lang gevormd tot een symbolisch toneel. Dit maakt de SMF actie nog interessanter: ze heeft een specifiek doel en talloze redenen om dat ook aan te vallen. Shell verwoest nu het klimaat, maar is ook het pronkstuk van het kapitalisme en corporatisme. Het bedrijf heeft een geschiedenis van het sponsoren van para-militaire groepen, het steunen van het apartheidsregime in Zuid-Afrika, het lobbyen voor oorlogen en machtsgrepen, ga zo maar door. Dit zijn allemaal thema's die SMF aankaart in tegenstelling tot andere groepen die zich alleen bezighouden met klimaat(verandering). Dit geeft dynamiek aan zowel de burgerlijke ongehoorzaamheidsacties als aan eventuele acties in de periferie die totaal los staan van de organisatorische krachten achter het protest. Het enige wat zij dan gemeen hebben is de aanleiding: dat een van de smerigste bedrijven ter wereld in Den Haag vergadert en dat ze vernietigd zou moeten worden.

Wij hebben geen enkele verplichting om ons aan te sluiten bij een actie die bij voorbaat al een gesloten doel, tactiek en methode heeft. Onze opties staan open, we hoeven ze alleen nog maar te organiseren...

CORNONA: PERSPECTIVEN, GEDACHTES EN GEVANGENIS OPSTANDEN

In deze bizarre tijden van het rond woekerende Corona virus zijn er veel perspectieven op onze autonomie, het virus zelf en de repressieve maatregelen die gepaard gaan met de staat die allerhande maatregelen oplegt. Stof tot nadenken en discussie geeft het zeker. Daarom hebben we op de valreep van het uitkomen van de tweede editie van Rumoer uit de vele anarchistische artikelen en perspectieven er drie gekozen en vertaald. Dit betekent niet dat we alle perspectieven onderschrijven of deze meningen volledig delen. Zorg goed voor je zelf en voor andere.

CANADA: HET TERUGWINNEN VAN DE AUTONOMIE VAN ACTIE TIJDENS HET VIRUS

*Dit artikel uit Canada is vertaald van de website:
north-shore.info*

De situatie verandert snel. Samen met alle anderen volg ik het gretig en deel ik updates, kijk hoe ons leven van dag tot dag verandert en verzand in onzekerheid. Het kan aanvoelen alsof er maar één crisis is waarvan de feiten objectief zijn en er slechts één enkel pad te bewandelen is, een pad dat scheiding, insluiting, gehoorzaamheid en controle inhoudt. De staat en zijn aanhangsels worden de enige die legitiem zijn om op te treden, en het mainstream media-verhaal met de massale angst die het veroorzaakt, zet ons vermogen tot onafhankelijk handelen onder druk.

Sommige anarchisten wijzen er echter op dat er twee crises parallel lopen: de ene is een pandemie die zich snel verspreidt en voor duizenden mensen ernstige schade en zelfs de dood tot gevolg heeft. De andere is de door de staat opgelegde strategie van crisisbeheersing. De staat beweert te handelen in het belang van ieders gezondheid - hij wil dat we zijn reactie als objectief en onvermijdelijk zien.

Maar de crisisbeheersing is ook een manier om te bepalen hoe de omstandigheden zullen zijn wanneer de crisis oplost, en zal de winnaars en verliezers langs voorspelbare lijnen kiezen. Het erkennen van de ongelijkheid die in deze zogenaamd neutrale maatregelen is ingebakken, betekent dat men erkent dat bepaalde mensen wordt gevraagd om veel

hogere kosten te betalen dan anderen voor wat de machtigen beweren als een collectief goed. Ik wil op dit moment wat autonomie en vrijheid van handelen herstellen, en om dit te doen, moeten we ons losmaken van het verhaal dat ons wordt gegeven.

Wanneer we de staat het verhaal laten beheersen, de vragen die over dit moment worden gesteld, laten we ze ook de antwoorden bepalen. Als we een ander resultaat willen dan de machtigen voor ogen hebben, moeten we een andere vraag kunnen stellen.

We wantrouwen het mainstream-verhaal over zoveel dingen en zijn meestal bewust van het vermogen van de machtigen om het verhaal vorm te geven om de acties die ze willen ondernemen onvermijdelijk te laten lijken. Hier in Canada waren de overdrijving en leugens over de gevolgen van #shutdowncanada-spoorblokkades een opzettelijk spel om de basis te leggen voor een gewelddadige terugkeer naar het normale. We kunnen de voordelen van een infectiebeheersingsprotocol begrijpen terwijl we kritisch zijn over de manier waarop de staat dit moment gebruikt voor zijn eigen doeleinden. Zelfs als we de situatie zelf beoordelen en bepaalde aanbevelingen accepteren die de staat ook aandraagt, hoeven we het staatsproject niet als het onze te nemen. Er is een groot verschil tussen het opvolgen van opdrachten en zelfstandig denken om tot vergelijkbare conclusies te komen.

Wanneer we daadwerkelijk een eigen project

Een groot deel van het verhaal van de staat is eenheid - het idee dat we als samenleving moeten samenkomen rond een uniek goed dat voor iedereen is. Mensen vinden het leuk om deel uit te maken van een grote groepsinspanning en het gevoel te hebben een bijdrage te leveren via hun eigen kleine acties - dezelfde fenomenen die opstandige sociale bewegingen mogelijk maken, maken ook deze

Het veronderstelde onderwerp van de meeste maatregelen zoals zelfisolatie en sociale afstand is de middenklasse - ze stellen zich een persoon voor wiens baan gemakkelijk thuis kan worden gewerkt of die toegang heeft tot betaalde vakantie of ziekte dagen (of, in het ergste geval, spaargeld), een persoon met een ruime woning, een persoonlijk voertuig, zonder veel nauwe, intieme relaties, met geld te besteden aan kinderopvang en vrijetijdsactiviteiten. Iedereen wordt gevraagd een mate van ongemak te accepteren, maar dat neemt toe naarmate ons leven verder verwijderd is van het zien van dat onuitgesproken ideaal en het ongelijke risico van de ergste gevolgen van het virus vergroot. Een

Ik heb er geen belang bij om voorvechter te worden van wat de staat zou moeten doen en ik denk zeker niet dat dit een omslagpunt is voor de goedkeuring van socialistischere maatregelen. Het centrale punt

voor mij is of we willen dat de staat het vermogen heeft om alles af te sluiten, ongeacht wat we denken van de rechtvaardigingen die tot deze maatregelen leiden.

De #shutdowncanada-blokkades werden als onaanvaardbaar beschouwd, hoewel ze amper een fractie van de tijd zo verstoring waren als de maatregelen die de staat een week later nam, wat duidelijk maakte dat het niet het niveau van verstoring was dat onaanvaardbaar was, maar eerder wie er een legitieme speler is. Evenzo herhaalde de regering van Ontario voortdurend de onaanvaardbare last die stakende leraren op gezinnen legden met hun handjevol dagen van actie, net voordat ze de scholen voor drie weken sloten - nogmaals, het probleem is dat ze arbeiders waren en geen regering of baas. De sluiting van grenzen voor mensen, maar niet voor goederen, intensificeert het nationalistische project dat wereldwijd al aan de gang is, en het economische karakter van deze ogenschijnlijk morele maatregelen zal duidelijker worden zodra het virus piekt en de oproepen verschuiven naar 'gaan winkelen, voor de economie'.

De staat produceert legitimiteit voor zijn acties door ze te situeren als simpelweg door aanbevelingen van experts te volgen, en veel linksen onderschrijven deze logica door te roepen dat experts direct de controle op de reactie op het virus krijgen. Beiden pleiten voor technocratie, geregeerd door experts. We hebben dit gezien in delen van Europa, waar economische experts worden benoemd om regeringen te leiden om 'neutrale' en 'objectieve' bezuinigingsmaatregelen te implementeren. Oproepen om ons eigen agentschap over te geven en vertrouwen te hebben in deskundigen zijn al gebruikelijk aan de linkerkant, vooral in de klimaatveranderingsbeweging, en dat uitbreiden naar de viruscrisis is een kleine sprong.

Het is niet dat ik niet van experts wil horen of niet wil dat er mensen zijn met diepgaande kennis op specifieke gebieden - het is dat ik denk dat de manier waarop problemen worden ingekaderd al anticipeert op hun oplossing. De reactie op het virus in China geeft ons een beeld van waartoe technocratie en autoritarisme in staat zijn. Het virus vertraagt tot stilstand en de checkpoints, lockdowns, gezichtsherkenningstechnologie en gemobiliseerde arbeid kunnen voor andere doeleinden worden gebruikt. Als je dit antwoord niet wilt, kun je beter een andere vraag stellen.

Zoveel van het sociale leven was al vastgelegd door schermen en deze crisis versnelt het - hoe bestrijden we vervreemding op dit moment? Hoe pakken we de massale paniek aan die door de media wordt veroorzaakt, en de angst en het isolement dat daarmee gepaard gaat?

Hoe nemen we die kracht terug? Wederzijdse hulp en autonome gezondheidsprojecten zijn één idee, maar zijn er manieren om in de aanval te gaan? Kunnen we het vermogen van de machtigen ondermijnen om te beslissen wiens leven het waard is om bewaard te worden? Kunnen we verder gaan dan ondersteuning door eigendomsverhoudingen aan te vechten? Zoals misschien bouwen aan plundering en onteigeningen, of bazen afpersen in plaats van te smeken niet te worden ontslagen omdat ze ziek zijn?

Hoe bereiden we ons voor om een avondklok of reisbeperkingen te vermijden, zelfs over gesloten grenzen heen, moeten we dit passend achten? Dit zal moeten inhouden dat we onze eigen normen stellen voor veiligheid en noodzaak, en niet alleen de richtlijnen van de staat accepteren.

Hoe kunnen we andere anarchistische projecten voortzetten? In het bijzonder lijkt onze vijandigheid tegenover de gevangenis in al zijn vormen hier zeer relevant. Hoe centreren en richten we de gevangenis op dit moment? Hoe zit het met grenzen? En als de politie erbij betrokken wordt om verschillende staatsmaatregelen door te voeren, hoe delegeren we ze dan en beperken we hun macht?

Hoe richten we ons op de manier waarop de macht zich om ons heen concentreert en herstructureert? Welke belangen staan klaar om het virus te 'winnen' en hoe ondermijnen we ze (denk aan investeringsmogelijkheden, maar ook aan nieuwe wetten en meer bevoegdheden). Welke infrastructuur voor controle wordt opgezet? Wie zijn de profiteurs en hoe kunnen we ze pijn doen? Hoe bereiden we ons voor op wat daarna komt en plannen we de projecten die mogelijk zijn tussen de ergste tijd van het virus en een terugkeer naar de economische normaliteit?

Onze eigen kijk op de situatie ontwikkelen, samen met onze eigen doelen en praktijken, is geen kleine klus. Het zal de uitwisseling van teksten, experimenten in actie en communicatie over de resultaten vergen. Er zal een verbreding van ons gevoel van binnen-buiten nodig zijn om voldoende mensen op te nemen om te kunnen organiseren. Het houdt in dat je nog steeds in de openbare ruimte handelt en weigert je terug te trekken in de online ruimte. Gecombineerd met maatregelen om het virus aan te pakken, maakt de intense angst en druk om zich aan te passen van velen die normaal gesproken onze bondgenoten zouden zijn, het zelfs moeilijk maken om de crises op verschillende voorwaarden te bespreken. Maar als we het vermogen van de machtigen om de reactie op het virus voor hun eigen belangen vorm te geven, daadwerkelijk willen uitdagen, moeten we beginnen met het terugnemen van het vermogen om

onze eigen vragen te stellen. De omstandigheden zijn overal anders, maar alle staten houden elkaar in de gaten en volgen elkaars voorbeeld op, en we zouden er goed aan doen om op andere plaatsen naar anarchisten te kijken die te maken hebben met omstandigheden die binnenkort de onze kunnen worden. Dus ik laat je achter met dit citaat van anarchisten in Frankrijk, waar de hele week een verplichte afsluiting is ingesteld, gehandhaafd met dramatisch politiegeweld:

“En dus ja, laten we te veel collectiviteit vermijden in onze activiteiten net als onnodige vergaderingen,

we zullen een veilige afstand bewaren, maar fuck de opsluitingsmaatregelen, we zullen uw politiepatrouilles zoveel mogelijk ontwijken, het is uitgesloten dat we repressie of beperkingen van onze rechten steunen! Toon alle soorten solidariteit, marginaal en rebels en doe mee aan wederzijdse hulp om de noodzakelijke activiteiten te behouden om te overleven, arrestaties en boetes te vermijden en ons politiek te blijven uiten. ‘

Van “Against Mass Confinement” (“Contre le confinement généralisé”). In het Frans gepubliceerd op Indymedia Nantes.

DUITSLAND: KOPPEN UIT HET ZAND! VASTGOEDBEDRIJVEN AANGEVALLEN

Twee bedrijfsautos' van vastgoedbedrijven verwoest Bremen, 21/3 op 22/3

We moeten thuis blijven en elk contact met anderen vermijden. We moeten solidariteit tonen, want als we dat niet doen, zal het dodelijke virus zich verspreiden. We verliezen ons in het nieuws. We raken in shock. De pandemie is de realiteit en we hebben allemaal een verantwoordelijkheid. Verantwoordelijkheid om de ziekte in te perken. Maar ook verantwoordelijkheid voor sociale ontwikkeling. We zitten niet alleen allemaal “in hetzelfde schuitje” omdat we allemaal door het virus aangetast kunnen worden. De pandemie, of meer hoe we er mee om gaan, verergert de al precare levensomstandigheden. Veel mensen gaan schulden krijgen, hebben geen of een veel lager inkomen terwijl ze nog steeds hogere huren moeten betalen. Vastgoedbedrijven blijven winst maken en de lasten van de crisis worden overgedragen aan hen die sowieso al gemarginaliseerd waren. Tegelijkertijd versnellen de maatregelen van de overheid om het virus te bestrijden de autoritaire ontwikkelingen. Wij zien hier drie kernpunten:

- Een verergering van de technologische aanval...
De overstap naar online thuiswerk, het verplaatsen van culturele ontmoetingen als concerten of feestjes naar virtuele ruimtes, online school, de vervanging van winkels door online verkoop, en de analyse van data van mobiele telefoons voor biopolitieke controle, om maar wat te noemen.

- Het testen van opstandsbestrijdingsmaatregelen
Het binnenlands inzetten van militairen, het sluiten van de grenzen, beperkingen van beweging, vergrootte macht van de politie, het complete verdwijnen van een tegengeluid in de publieke ruimte in de

vorm van demonstraties en manifestaties, al deze maatregelen zijn - ongeacht hun nut in het inperken van de pandemie - ook belangrijke ervaringen voor het tegengaan van komende opstanden.

- Verergerde precariteit

Het wordt duidelijk dat de crisis van het virus vervangen wordt door een economische crisis. Op het verplaatsen van het geld van de belastingbetalers naar bedrijven en corporaties na, is het moeilijk de effecten van de komende economische crisis te voorspellen. Maar als we naar de afgelopen crisis kijken, is het duidelijk dat we op de volledige bandbreedte van neoliberale hervormingen kunnen rekenen.

Al met al zijn er veel redenen (offline) te handelen, analyseren en in de gaten te houden. Wij waren op straat om uit te vinden of het nog mogelijk is 's nachts te kunnen bewegen. En kijk, het blijkt nog mogelijk. Onze eerste acties zijn twee verwoestte bedrijfsauto's van vastgoedbedrijven:

- Een uitgebrande Smart van IMMO-BREMEN

- Ingeslagen ruiten van een kleine Engel und Völkers auto

Opmerking: Volgens de pers is een heg in de fik gezet bij de brandende Smart, die vervolgens de ramen van een appartement beschadigde en leidde tot tijdelijke evacuatie van twee mensen. Daar is niets goeds aan. Het spijt ons! En we zullen in de toekomst nog voorzichtiger zijn! Voor alle nachtelijke activisten: Pas op in smalle straten!

We zullen nu enkele maatregelen schetsen die we als generalisatie waard achten, meer een inspiratie dan een programma:

- *Plundering en georganiseerde herverdeling van basisgoederen*
- *Het gebruik van studentenberoepen als verzamelcentra, schuilplaatsen voor daklozen en natuurlijk straatvechters.*
- *De boycot van elke vorm van afstandswerk of studie, zodat de quarantaine een algemene staking wordt.*

- *De onmiddellijke vrijlating van alle gevangenen als centrale eis.*

- *Massa-ontduiking in privéklinieken, gratis medische zorg voor iedereen.*

- *Huurstaking, overname lege huizen.*

De capuchon is het beste masker!
Ontwijk het isolement van kapitaal!
Ontken immuniteit als politie-apparaat!
De crisis is een kans, steek je vuist op en val aan!

ITALIE, LECCE: ONDERBREKINGEN...

Op 7 maart kondigt de Italiaanse regering drastische maatregelen aan om de verspreiding van het Covid-19 (of Corona) virus in te perken. Niet enkele regio's in het land gelden als "rode zones", maar het hele territorium van de Italiaanse staat gaat op slot. Het sociale leven wordt ernstig verstikt, en de gevolgen van alle maatregelen beïnvloeden vrijwel elk aspect van het dagelijks leven. Deze tekst over de huidige situatie verscheen in Lecce, Italië.

Er is niets nieuws aan de situatie dat ons sociale leven op een afstand plaats vindt. Mensen worden al een lange tijd ervan overtuigd dat de beste manier om met elkaar te communiceren en tot elkaar te verhouden via een apparaat is. Prothesen van de mens, de smartphone en zijn gelijken, hebben verandering gebracht in de manier van samenzijn, geïnformeerd zijn, leren, communiceren, schrijven en lezen.

De volgende stap is de robotisering van het leven, techniek die doordringt tot elke plek, elk aspect van het dagelijks leven. Een overwinning op de natuur en het natuurlijke door artificiële wezens en plaatsen. Zo'n scenario heeft geen sociaal leven nodig, het heeft geen relaties, gevoelens of gedachten nodig, maar enkel orde, discipline, regulatie en machines. Misschien proberen de machthebbers een stap vooruit te zetten en een gezondheidsprobleem, het verspreiden van een virus, te gebruiken om de bevolking in ieder geval in kleinere, makkelijker controleerbare groepen op te delen, de rest zorgt dan voor zichzelf. Dit doet denken aan science fiction, maar staten hebben eeuwenoude instrumenten om te gebruiken zonder toevlucht te hoeven zoeken in het onbekende en fictieve.

De sociale afstand, opgelegd door wetten die kussen

en knuffels verbieden en de meeste sociale activiteiten onderdrukken, doet denken aan noodtoestanden waarin sociale regels worden opgelegd en moeten worden gehoorzaamd om niet aangeklaagd of opgepakt te worden. Het instellen van rode zones en checkpunten, inperking van vrijheid van verkeer, verplichte thuis-isolatie, gecontroleerd door de politie, voor mensen uit gebieden die besmet beschouwd worden, en boven al het verbod op samenkomt, dat wil zeggen openbare bijeenkomsten, zijn het politionele management van een gezondheidsprobleem. Het is niet verrassend dat in de tien door de Italiaanse staat aanbevolen regels om de verspreiding van het virus te voorkomen, gezegd wordt als eerste de militaire politie (carabinieri) te contacten in geval van koorts. Maar noodtoestanden zijn ook de maatregelen gegeven voor situaties van strijd of insurrectie, zoals recent in Chili gebeurden.

De Staat besluit bij wet dat burgers haar bezit zijn en kan zich naar eigen inzicht ook weer van ze ontdoen. Noodtoestanden worden niet opgelegd voor gezondheidsredenen of het welzijn van de bevolking, maar om regels te doen internaliseren, om discipline bij te brengen. En inderdaad, de zekerste manier om gehoorzaamheid te verkrijgen is het verspreiden van terreur, angst. Creëer angst en paniek, terwijl je voortdurend data onthult en alles sensationeel en uitzonderlijk maakt. Angst zaaien is zowel een praktijk van oorlog en marteling, als van de overheid, en staten zijn hierin gespecialiseerd. Oorlog is sterk terug in de mode gekomen na hier vele jaren uit verwijderd en uitgesloten te zijn geweest. Vandaag is de oorlog hier, inderdaad overal. Staatshoofden verklaren de oorlog aan een enigszins enkelvoudige vijand, een virus, maar hun echte tegenstander of doelwit is niet dat, het zijn hun eigen onderdanen. Daarom is dat wat het op het spel staat, mogelijk het belangrijkste, het levend houden van kritisch

denken zonder iets te bagatelliseren. Na, hand in hand met de economie, de natuur geïndustrialiseerd en verwoest te hebben, en onze gedachtes verdort te hebben gemaakt, worden gevoelens nu ook uitgesloten. Geen kussen, geen knuffels.

Hoe dan ook, als de machthebbers ons er totaal afhankelijk van willen, als de staat het sociale en deels ook het economische leven stop zet, betekent dat dat we de staat niet nodig hebben. Dat we zelf onze initiatieven kunnen organiseren, onze vormen van educatie, onze economieën, onze vrije tijd. En

ook in dit geval hoeven we niet naar science fiction uit te wijken, maar naar ervaringen, herinneringen, onze wil en moed.

De gevangenen, strijdend in de Italiaanse gevangenissen, die deze noodtoestand levend begraven zouden willen zien, tonen een manier. Dat het normale wordt onderbroken, inderdaad, maar dan door revolte.

*Biblioteca Anarchica Disordine, Lecce
disordine@riseup.net*

OPSTANDEN IN ITALIAANSE GEVANGENISSEN

In de avond van zondag 8 maart ontwikkelt er zich een brand in de gevangenis van Modena, in de regio Emilia-Romagna. De gevangenen weten zich uit hun cellen te bevrijden, jagen de cipiers weg en bezetten het dak waar ze brand stichten. In de vroege ochtend van 9 maart verschijnen er een tiental mensen op het dak van de San Vittore gevangenis van Milaan. Ze laten een spandoek zakken met daarop de tekst "indulto" (een Italiaanse regeling voor vervroegde vrijlating) en schreeuwen "Liberta! Liberta!" (Vrijheid! Vrijheid!) en "Vergogna!" ("Schaam je!") naar de toegesnelde autoriteiten. Als maatregel tegen het Covid-19 virus, zijn alle bezoeken aan gevangenen geschrapt tot en met eind mei, ook het bezoek door psychologen en medische vrijwilligers is voor dezelfde periode van tafel geveegd. Als antwoord op deze maatregelen ontploft het kruitvat van het Italiaanse gevangenis systeem.

Tegen maandagmiddag meldt de politievakbond dat er rond de 27 gevangenisopstanden aan de gang zijn in heel het land. In Rome en Napels ontstaan er opstootjes tussen familieleden van de gevangenen en de politie. In steden zoals Bologna, Milaan en Turijn houden anarchist en familieleden demonstraties buiten de gevangenissen terwijl de opgesloten de daken bezetten van de bajes, het interieur slopen en brand stichten in de voertuigen van de politie op het terrein en in de cellen van de gevangenissen.

Het Covid-19 virus heeft de façade doorbroken; de sociale spanningen zijn blootgelegd. In de afgelopen maanden ontstonden er al diverse opstanden in het CPR (detentiecentrum voor migranten) van Turijn, waarbij ook dodelijke slachtoffers vielen. Vorig jaar gingen anarchist en in hongerstaking nadat twee arrestanten van de anti-terreur operatie

"Scintilla" hetzelfde deden tijdens hun opsluiting in de vrouwengevangenis van L'Aquila onder het zeer strenge 41bis-regime. Het broeit al langer in de Italiaanse gevangenissen, maar nu was de maat vol.

Ondanks dat het sociale leven een halt is toegeroepen draaien de fabrieken nog. Tegen dinsdagmiddag worden er op verschillende plekken wildstakingen gerapporteerd van arbeiders die weigeren hun gezondheid op het spel te zetten voor het kapitaal. Een aantal zelfgeorganiseerde bonden spreekt zich ook uit in solidariteit met de gevangenisopstanden die nog tot woensdag 12 maart blijven na smeulen voordat de staat de controle weer kan opeisen.

De staat spreekt van 40 gewonde politieagenten en zware schade in elke opstandige gevangenis (de gevangenis van Modena wordt als een verloren zaak beschouwd vanwege de onomkeerbare schade). Er zouden 14 gevangenen om het leven zijn gekomen, een overdosis methadon wordt als doodsoorzaak aangewezen voor alle 14 gedetineerden.

INTERVIEW MET GRAFFITI-MAKER SPAZ UNO UIT LIBANON

EPS - EXIST - SPAZ: "Ik ben geen prins"

In onze laatste editie schreven we over de steeds oploeiende protesten en opstanden in onder andere Irak, Algerije en Iran. We schreven we ook over de situatie in Libanon.

In het najaar van 2019 was er een grote golf van protesten in Libanon, in Beiroet maar ook steeds meer in kleinere steden. De protesten escaleerden snel, er gingen enorme hoeveelheden mensen de straten op, tegelijkertijd kwam er een enorme golf van repressie. De protesten volgen op een economische crisis en machthebbers die enkel bezig zijn hun eigen zakken te vullen. Libanon wordt sinds het einde van de burgeroorlog in 1991 geregeerd door een politiek systeem, gebaseerd op de vele religieuze gezichten die het land kent, dat sindsdien onveranderd is. Zelfs tijdens en na de opstanden van 2011 houdt de overheid het land in een ijzeren greep.

De mensen hebben te maken met weer een nieuwe golf aan belastingen en een haperende economie, de dagelijkse realiteit van een gebrek aan eten en droogstaande kranen zorgde er voor dat zij weer de straat opgingen. De eis is en was om een waardig bestaan te kunnen leven, maar deze eis wordt beantwoord met grof politiegeweld. Tekenend voor de protesten zijn internationale solidariteit en een voor Libanon ongebruikelijke benadering waarin de verschillende strijden en groepen verbonden zijn en boven de sektarische verdelingen staan. Hieronder een interview met graffiti-maker Spaz Uno

Rumoer:

Wat was de vonk voor de recente opstanden?

Spaz Uno:

De regering kwam met een maatregel waarin er onder andere belasting zou worden geheven op whats app. Daarnaast waren er veel natuurbranden, op meerdere plekken in Libanon. Dit was kort na de grote branden in Australië. Deze twee dingen zorgden ervoor dat iedereen de straat op ging, binnen een paar uur. Dit waren niet de belangrijkste redenen voor de protesten, maar wel de vonk. De echte reden is de jarenlange opbouw van gebeurtenissen van de laatste 30 jaar; een corrupte overheid, corrupte politici die het land gebruiken om handel te drijven. Libanon heeft investeerders uit verschillende delen van de wereld, zoals de VS, maar politici gebruiken het geïnvesteerde geld voor zichzelf. Recentelijk zijn ze begonnen met het boren voor olie, maar het geld gaat niet naar de mensen.

De protesten zijn de laatste weken wat minder actief, omdat de mensen aan het strijden zijn voor hun dagelijkse eten en een dak boven hun hoofd. Meer dan 50% van de bevolking is arm. De hele situatie wordt steeds erger. Het geld wordt steeds minder waard en er is een limiet aan hoeveel je op kan nemen bij de bank (100 dollar per week.)

Rumoer:

Wat denk jij over de verbondenheid van mensen en thema's binnen de strijd?

Spaz Uno:

Nou, iedereen lijdt onder dezelfde dingen, ze hebben dezelfde problemen. Voorheen was er sektarisme. Iedereen leefde afgesloten in hun eigen buurten. Nu is het meer open, sinds de revolutie begonnen is zijn mensen zich bewuster van hun omgeving geworden, van de mensen om zich heen en de acties die plaatsvinden. Ze werden zich er van bewust dat ze samen moeten werken, terwijl het voorheen zo was dat iedereen voor hun eigen groep en plek streed. We delen dezelfde eisen: vrijheid en vrijheid van meningsuiting, maar ook de basale leefomstandigheden. We betalen al tijden voor elektriciteit die we niet krijgen bijvoorbeeld.

Hierin komen allerlei verschillende groepen samen, feministen, communisten, mensen die vrij zijn van welke politieke lijn dan ook; al deze mensen zijn verenigd voor het hetzelfde doel. Sommige mensen hoorden eerder bij een politieke partij, maar zien nu dat deze hun geld inpikten en de verkeerde kant opstuurden. Het is dus iedereen, behalve de politieke partijen. Maar de voornaamste focus is nu hoe eten op tafel te krijgen.

Rumoer:

Wat moeten we weten over de repressie?

Spaz Uno:

Er is een hoop gebeurd sinds de revolte begon. We wisten al dat de politie de regering volgt, maar het idee was toch dat ze er voor de mensen zouden moeten zijn. Toen de revolutie begon was het duidelijk andersom. De politie, en zelfs het leger, welke niet betrokken zou moeten worden bij interne problemen, onderdrukten de mensen, om hun territoria te beschermen. De banken worden nu bijvoorbeeld voortdurend door politie bewaakt. Het is nu een politiestaat. Er is onderdrukking op verschillende manieren, instagram en facebook worden nauw in de gaten gehouden door de autoriteiten. Daarnaast worden de mensen die voorop lopen bij de protesten opgepakt en gemarteld. Er is veel politiegeweld op straat, mensen worden in elkaar geslagen, er is veel traangas en er wordt geschoten met zowel rubber als echte kogels.

Rumoer:

Wij houden heel erg van verf op straat. Welke rol speelt graffiti in de opstanden?

Spaz Uno:

Verven is essentieel op deze momenten. Het is nooit ver weg van de revolutie, je verft niet omdat je zin hebt om te verven, je verft omdat je iets te zeggen hebt. In de afgelopen revolutie hebben verven en graffiti grote rollen vervuld, als sinds de eerste dag van de opstand. Op 18 oktober werden de eerste

muren al geverfd. Daarna hield iedereen opeens een spuitbus vast. Er is nu graffiti in het hele land. Het had een impact op iedereen, sommige politici vroegen ons als gevestigde graffitikunstenaars om over de beledigingen die mensen over hun op de muren hadden geschreven heen te verven.

Wij schrijven zinnen uit lokale hiphop op de muur, bijvoorbeeld 'er is iets op de straten voor ons, wij komen het halen'. Er werd door mensen ook op de muren geschreven over vrouwenrechten, LHBTQ*, legalisatie en beledigingen aan elke politicus van het land.

Voordat graffiti werd gebruikt in Libanon als een kunstvorm, werd het gebruikt door lokale politici om hun territorium te markeren. Na 2006, mede dankzij Fish, de eerste graffitischrijver van Libanon, begon graffiti te groeien. De schrijvers-beweging is na de opstanden nog veel meer gegroeid.

Rumoer:

Zien jullie iets van anarchie of anarchisten op straat?

Spaz Uno:

Er zijn vooral veel anarchist in Beiroet, maar er is geen anarchistische gemeenschap. Ik ken geen mensen van die beweging, want ze praten niet veel en zijn vooral op straat te vinden. Er zijn er veel van hen die zich op de een of andere manier georganiseerd hebben. Ze passen op elkaar. Maar hoe ik het zie, is dat iedereen anarchist is sinds dag 1, omdat iedereen aan het strijden is voor het belang van iedereen. En tegen de regering natuurlijk. Deze beweging is meer dan een facebook-groep. Je verzetten tegen het systeem, en wat je ook doet om het systeem te fokken, dat is wat je een anarchist maakt.

Rumoer:

Wat voelde als het sterkste moment tot nu toe?

Spaz Uno:

Er waren heel veel sterkte momenten. Maar voor mij was het sterkste moment toen al deze mensen voor het eerst samen naar buiten gingen in het hartje van Beiroet voor dit gemeenschappelijke doel. De meeste van deze mensen hadden hun ogen wijd open wisten wat ze gingen doen. Dit raakte me heel erg, ik zal het mijn leven lang niet vergeten.

Het verspreidde zich over het hele land, er waren protesten in het noorden, het zuiden en het centrum van het land... Het sterkste moment was toen alle mensen de straat opgingen, er waren natuurlijk verschillende fases waar we doorheen zijn gegaan en het zal zeker snel weer gebeuren. Dit omdat de basis dingen er niet zijn, brood bijvoorbeeld, daarom

is het een kwestie van tijd. Er zijn veel ontruimingen en zelfmoorden onder jonge mensen.

Rumoer:

Wat is je grootste wens voor de toekomst?

Spaz Uno:

Ik wil graag de vereniging van de mensen behouden,

met bewustzijn van zichzelf en de omgeving. Wanneer we eenheid hebben, hebben we alles. Revolutie gaat niet over losgaan tegen het corrupte regime, het gaat om iets veel groters, het komt van diep uit onszelf. Zodra we weten dat we die revolutie diep in onszelf plaats kan vinden, weten we dat we ook revolutie tegen het hele systeem kunnen hebben.

////////////////////////////////////

REPRESSIE EN FOLTER IN RUSLAND

Onderstaande tekst is een compilatie van verschillende teksten van rupression.com

In de aanloop naar de presidentsverkiezingen en de FIFA World Cup begon de repressie tegen antifascisten en anarchisten in Rusland. In de herfst van 2017 werden 6 mensen gearresteerd in de stad Penza; verschillende wapens en explosieven werden door de politie geplant. FSB-agenten (de veiligheidsdienst) martelden vervolgens de anti-fascisten in de gevangenis: ze brachten elektriciteitsdraden aan op hun naakte lichamen en zetten de elektriciteit aan, ze sloegen er op los, en hingen ze ondersteboven aan het plafond. Terwijl de FSB-agenten hen martelden, lieten de agenten de activisten uit hun hoofd het verhaal leren dat de FSB nodig had: ze zouden moeten bekennen te behoren tot een terroristische organisatie genaamd "The Network". Eind januari 2018 werden nog twee antifascisten gearresteerd in Sint-Petersburg. Ook zij werden in elkaar geslagen, gemarteld met elektriciteit en gedwongen zichzelf te beschuldigen door te bevestigen dat ze lid waren van het "Netwerk".

Penza. De arrestaties

In oktober en november 2017 werden vijf antifascisten gearresteerd in Penza. Egor Zorin, een student aan de universiteit van Penza, kwam op 18 oktober niet thuis waarna zijn vrienden zich zorgen begonnen te maken. Later bleek dat FSB-agenten hem hadden gekidnapt. Blijkbaar was het zijn getuigenis die werd gebruikt als een formele grond voor het inleiden van de zaak van de antifascistische "terroristische organisatie". Het is zeer waarschijnlijk dat Zorin net als de rest van de gedetineerde op brute wijze is gemarteld. Sindsdien heeft hij echter nooit meer contact opgenomen met zijn vrienden of journalisten. Volgens de beschikbare informatie staat Zorin momenteel onder huisarrest. Alle andere gedaagden in de zaak worden vastgehouden in voorlopige hechtenis.

Op 19 oktober begon Ilya Shakurskiy, een prominente lokale activist en klasgenoot van Zorin aan de universiteit, hem te zoeken samen met een groep vrienden. Hij vond geen spoor van Zorin en ging naar huis. Zodra hij uit zijn bus stapte, werd hij van zijn voeten geslagen en in een paar seconden duwden FSB-agenten hem in hun auto. Ze sloegen Shakurskiy in elkaar en trokken hem bij zijn haar om zijn wachtwoord van zijn telefoon uit hem te krijgen. Uiteindelijk vertelde hij hen het wachtwoord.

20 minuten later werd de antifascist naar een gebouw gebracht waar meer FSB-agenten op hem zaten te wachten. Ze vertelden Shakurskiy dat hij ervan verdacht werd een terroristische groepering

te vormen. Toen de activist de beschuldigingen ontkende, werd hij op zijn hoofd en rug geslagen, bedreigd met verkrachting en een levenslange gevangenisstraf. De hele tijd hoorde hij iemand naast hem schreeuwen. Op een gegeven moment kwam een gemaskerde man binnen met een bloederige sjaal in zijn handen. Een van de FSB-agenten noemde de naam: "Kuksov".

Vasiliy Kuksov werd ook op 19 oktober gearresteerd, waarschijnlijk bijna tegelijkertijd met Shakurskiy. De vrouw van Kuksov, Elena, kwam terug van haar werk naar een leeg huis en belde haar man op zijn mobiele telefoon. Ze kon de telefoon horen afgaan maar niemand nam op. Na een paar uur hoorde ze iemand de deur openen met een sleutel. Tien FSB-agenten stonden voor haar. Een van hen hield een in elkaar geslagen Vasiliy bij de nek. De antifascist kon nauwelijks staan, zijn voorhoofd en neus waren zwaar gekneusd, zijn broek en jas waren gescheurd en zaten onder het bloed. De FSB-agenten doorzochten snel het appartement en gingen op zoek naar de auto van Kuksov.

Ze vertelden Kuksov om de deur van de auto te openen. Hij merkte meteen dat het slot van de autodeur kapot was en benoemde dit luid. Toen de FSB-agenten een pistool uit de auto haalden, werd duidelijk wie het slot had gebroken en waarom: het pistool was daar eerder geplant door FSB-agenten. Hierna werd Kuksov weggevoerd, waarschijnlijk naar het FSB-bureau, waar ze hem in elkaar begonnen te slaan. Het was zijn geschreeuw dat Shakurskiy hoorde in de kamer er naast.

Dmitriy Pchelintsev verliet zijn huis om zijn grootmoeder op te halen en werd op 27 oktober gearresteerd. Vier FSB-agenten vielen hem aan bij zijn auto, sloegen hem op de grond en namen de sleutel van zijn appartement.

Ze openden de deur en gingen zijn appartement in. Tijdens het zoeken haalden ze alles overhoop. Ze namen smartphones, alle apparaten voor gegevensopslag, twee jachtgeweren en twee niet-dodelijke pistolen mee. Alle wapens waren officieel geregistreerd door Pchelintsev, die werkte als schietinstructeur.

Na het zoeken kwamen de agenten bij de auto van Pchelintsev die al lang geen functionerend inbraakalarm had en haalden twee granaten van onder een stoel vandaan. Het zou geen probleem voor hen zijn geweest om granaten te planten in een onbeschermd auto.

Aanvankelijk werd Dmitriy Pchelintsev niet in elkaar geslagen, hoewel hij weigerde zichzelf te beschuldigen. De volgende dag werd hij gearresteerd als lid van een "terroristische organisatie". Op dezelfde dag werd zijn vrouw Angelina bij de FSB geroepen, zogenaamd om getuige te zijn van het verhoor van haar man. In het bureau ontmoetten twee officieren haar, een van hen speelde met een priem in zijn hand. Een ander liet vallen dat ze "iemand in het been moesten schieten" om Pchelintsev te laten bekennen.

Begin november 2017 werd Andrey Chernov gearresteerd in Penza en rond dezelfde tijd Arman Sagynbaev in Sint-Petersburg. De laatste werd vervolgens naar Penza gebracht. Hun kameraden hadden nog geen informatie over de omstandigheden van hun arrestaties. Sagynbaev die verschillende gebroken ribben heeft, weigerde elk contact met zijn kameraden, journalisten en mensenrechtenactivisten; nadat hij Pchelintsev toevallig had ontmoet, vroeg hij om zijn vergeving voor het beschuldigen van Pchelintsev en anderen onder marteling. We hebben vrijwel geen updates over Chernov.

Penza. De martelingen

Alle gearresteerde activisten zijn hoogstwaarschijnlijk gemarteld, maar slechts twee van hen hebben er tot nu toe voor gekozen om er open en gedetailleerd over te praten: Ilya Shakurskiy en Dmitriy Pchelintsev. Wat hen overkwam, werd pas in januari 2018 bekend, omdat hun families daarvoor bang waren dat openbaarmaking hun situatie nog erger zou maken.

Shakurskiy heeft meerdere keren verteld dat hij naar FSB-agenten werd gebracht die hem in elkaar zouden slaan, waarbij hij de bekentenis van lidmaatschap van een door de agenten opgerichte "terroristische organisatie" moest ondertekenen. Niet alleen hoorde hij Kuksov daar schreeuwen, maar hij ontmoette ook zijn kameraad en zag bloed op zijn gezicht. Shakurskiy weigerde te bekennen wat hij lange tijd ook niet heeft gedaan. Op een dag werd hij uit zijn cel gehaald en naar de kelder gebracht.

Shakurskiy vertelde naderhand het volgende: "Na een tijdje kwamen drie gemaskerde mannen binnen. Ze zeiden dat ik naar de muur moest kijken en mijn jas uit moest doen. Op dat moment kwam er een gedachte bij me op: "Ze gaan me vermoorden." Ze zeiden dat ik op een bank moest gaan zitten zonder mijn hoofd op te heffen. Ze bonden mijn handen vast, deden een blinddoek om en wurgden mij. Ik dacht dat ze me iets zouden laten aanraken om mijn vingerafdrukken op een voorwerp te krijgen. Maar toen bevestigden ze draden aan mijn grote tenen. Ik voelde de eerste elektrische schokken en kon het niet helpen dat ik kreunde en beefde. Ze deden het opnieuw en opnieuw totdat ik beloofde te zeggen wat ze me vertelden. Sindsdien ben ik het woord nee vergeten en heb ik alles gezegd wat de agenten me vertelden,". Hij ondertekende alles wat de FSB-agenten hem voorlegde.

Dmitriy Pchelintsev zei dat hij op 28 oktober, onmiddellijk na de uitspraak van de rechtbank over zijn arrestatie, naar de kelder van het detentiecentrum werd gebracht. Zeven gemaskerde FSB-agenten kwamen achter hem aan en bevelen hem zich uit te kleden. Ze bonden zijn handen vast, legden zijn voeten op een bank en wurgde hem.

Een FSB-medewerker met witte medische handschoenen pakte een generator en legde deze op tafel. Hij pakte een stanleymes en verwijderde de twee draden die uit het apparaat kwamen met goed geoefende bewegingen. Hij zei tegen Pchelintsev dat hij zijn grote teen moest uitsteken, bevestigde de draden eraan en draaide aan de handgreep van de generator. De stroom ging door het lichaam van Pchelintsev. Hij voelde vreselijke pijn, begon te gillen, en met zijn hoofd tegen de muur te slaan. De agenten namen de voorzorgsmaatregel om zijn jas tussen zijn hoofd en de muur te plaatsen om te voorkomen dat hij zijn schedel open brak. Tijdens de martelingen stond een van hen naast Pchelintsev en keek naar zijn pols. Ze namen 10 seconden om hem aan de eerste schokken te onderwerpen. Voor hem leek het een eeuwigheid.

Na de eerste schok zei een van de officieren tegen

dwongen hem zijn woorden in te trekken.

jaar gevangenisstraf.

Solidariteit: De FSB zijn de terroristen

Acht van de negen beklaagden in de strafzaak tegen antifascisten worden momenteel gevangen gehouden in detentiecentra waar ze nog steeds in gevaar zijn.

De repressies tegen de antifascisten werden pas eind januari bekend toen Viktor Filinkov de martelingen meldde. Al snel meldden Ilya Shakurskiy en Dmitriy Pchelintsev hetzelfde. De onderzoekscommissie heeft eindelijk een onderzoek ingesteld - momenteel alleen naar de klacht van Filinkov. Of dit onderzoek

resultaten zal opleveren, is nog onduidelijk.

Solidariteitsacties met de gearresteerde antifascisten en anarchisten begonnen in heel Rusland en in veel andere landen onder de hoofdslogan: "De FSB is de terrorist." We moeten onze solidariteit blijven betuigen doormiddel van de repressieve organen aan te vallen en de verhalen van getroffen en te verspreiden.

Een aanval op een van ons is een aanval op ons allen!

Meer informatie: rupression.com

UPDATE: DE PARKBANK 3 ZAAK IN HAMBURG

Afgelopen juli zijn er drie anarchistinnen opgepakt in een park in Hamburg. Twee van hen zitten sindsdien in voorarrest, de derde is voorwaardelijk vrij. Op 8 januari is het proces tegen hen van start gegaan. Na de tekst in solidariteit met hen in de vorige Rumoer, nu een update van de zaak.

De avond voor de eerste procesdag was er een grote solidariteitsdemo van zo'n 500 mensen bij de bajes waar de twee vast zitten. Ook de eerste zittingsdag werd goed bezocht door vrienden en kameraden. Het proces vindt meestal in een extra beveiligde zaal plaats. De controle bij binnenkomst is dan ook extra uitgebreid, wat er bij de eerste zitting toe leidde dat het 2,5 uur duurde voordat iedereen binnen was. Uiteindelijk gebeurde er die eerste dag niet veel meer dan het formuleren van de aanklachten.

Twee van hen worden aangeklaagd voor het voorbereiden van brandstichting, bij de derde gaat het om zware brandstichting. Een van hen wordt daarnaast aangeklaagd voor het schenden van de wapen- en munitiewet, de andere twee enkel van deelname daaraan.

In de afgelopen maanden zit er weinig schot in het proces. Veel zittingen zijn kort, er is gedoe met onderdelen van het dossier (zoals verdwenen foto's die direct na de arrestatie genomen zijn of beelden waarvan alleen de smeris de originele heeft, en de rechtbank en verdediging alleen de zwart-wit versie) en alles gaat, zoals zo vaak bij rechtzaken, erg traag.

Wel is duidelijk geworden dat de surveillance en observatie van de huizen van de drie al in 2018 gestart is en in 2019 werd verlengd. Bij in ieder geval een persoon was is al 8 maanden voor de daadwerkelijke arrestatie aan de gang. Dit kon in gedaan worden onder de regels van "gevaarabweer" waardoor er hiervoor geen rechtelijke uitspraak nodig was, maar enkel een besluit van de het

hoofd van de politie (net zoals er in Nederland bij bijvoorbeeld "terrorismedbestrijding" andere regels gelden voor de smeris en de staat). Ook werden hun locaties voortdurend bijgehouden en werden sociale plekken als de LiZ (sociaal/autonoom/vrij centrum met anarchistische bibliotheek) en de Schwarzmarkt (boekwinkel/sociale plek) geobserveerd.

Inmiddels is ook het verhoor van smerisgetuigen begonnen. Tot nu toe worden groot deel van de vragen van de verdediging over het handelen van de politie alleen niet beantwoord 'om geen polizeitaktiek vrij te geven' of omdat de getuigen claimen het zich niet herinneren...

Het proces is voor toeschouwers moeilijker te volgen doordat de rechter heeft bepaald dat de bewijsstukken (69 stuks) niet in de rechtbank worden voorgelezen, maar alleen door de verschillende partijen zelf. Verder blijft de media actief met hun heksenjacht, met uiteraard duidelijke veroordeling van de drie.

Uitgebreide verslagen van de zittingen verschijnen (voornamelijk in het Duits) op parkbankproceeds. blackblogs.org. Alle andere nieuwtjes, geplande zittingsdagen, soli-acties en berichten vanuit de bajes zijn te vinden op:

parkbanksolidarity.blackblogs.org

Post aan de twee in de bak wordt gewaardeerd en kan via:

"Die 3 von der Parkbank"
Libertäres Zentrum LiZ
Karolinenstraße 21, Hinterhaus
20357 Hamburg, DUITSLAND

In verschillende Europese steden is solidariteit geuit door directie acties en sabotages. Op de blog is onder het kopje "Solidarity actions" genoeg inspiratie te vinden.

SIGNAL FAALT

Dit is de compactere versie van een zine dat gepubliceerd werd in mei 2019, de volledige versie vind je op: <https://north-shore.info/2019/06/02/signal-fails/> De auteur kan je mailen op [signalfails \[at\] riseup \[dot\] net](mailto:signalfails[at]riseup[dot]net).

Signal is een ge-encrypte berichten app die al 10 jaar bestaat in verschillende vormen. Sinds zijn bestaan, heeft de app zich wijdverspreid bij het anarchistische netwerk van Canada en de Verenigde Staten. Meer en meer, of dat nou goed of slecht is, zijn onze interpersoonlijke en groepsgesprekken verplaatst naar het Signal-platform. Tot het punt dat het zelfs het meest gebruikte communicatiemiddel van anarchisme op dit continent is geworden, met heel weinig discussie over de gevolgen daarvan.

Signal is gewoon een app voor op de smartphone. De eigenlijke paradigma-shift die plaats vindt in onze levens wordt gerund door smartphone schermen en sociale media. Het duurde maar een paar jaar voordat smartphones verplicht werden voor iedereen die werk of vrienden willen hebben, een paar verspreide uitzonderingen daargelaten. Tot voor kort was de anarchistische subcultuur zo'n uitzondering, waar je kon weigeren een smartphone bij je te dragen toch sociaal te bestaan. Inmiddels ben ik daar minder zeker van, en dat is fuckin' deprimerend. Daarom ga ik in deze tekst koppig blijven volhouden dat er geen vervanging bestaat voor echte face-to-face relaties, met alle rijkdom en complexiteit van lichaamstaal, emoties en fysieke context, en deze blijven ook de meest veilige manier om een privé gesprek te voeren. Dus laten we alsjeblieft onze telefoons thuis, en ontmoeten we elkaar in een straat of een bos, zweren we samen, maken wat muziek, bouwen wat shit, slopen wat shit, en voeden offline samenleven. Ik denk dat dat veel belangrijker is dan Signal veilig gebruiken.

Toen ik vrienden in een andere stad bezocht en we grapjes aan het maken waren over hoe Signal-gesprekken soms in rampen eindigen, kwam ik op het idee om dit stuk te schrijven. De patronen werden namelijk gelijk herkend, ik realiseerde me dat dit gesprek al plaatsvond op meerdere plekken. Toen ik rond begon te vragen, had iedereen er klachten en meningen over, maar er was nog weinig ondernomen. Daarom maakte ik een lijst met vragen die ik liet circuleren. Ik was blij verrast toen ik hier meer dan een dozijn gedetailleerde antwoorden ontving, waarin verschillende informele gesprekken beschreven werden. Zij vormen de basis voor deze tekst.

Ik ben geen expert - ik heb geen cryptografie gestudeerd en ik kan niet coderen. Ik ben een anarchist met interesse in holistische veiligheid, en heb een sceptische relatie met technologie. Het doel van deze tekst is om te reflecteren op hoe Signal zo een centraal communicatiemiddel voor anarchisten is geworden, te beoordelen wat daarvan de implicaties zijn op zowel onze collectieve veiligheid als onze sociale organisatie, en een voorschot te nemen op het ontwikkelen van onze gezamenlijke praktijk.

Een korte geschiedenis van Signal

25 jaar geleden, zagen de technologische optimisten onder ons een enorme potentie in de opkomende praktijk van het internet als een bevrijdend gereedschap. Het is duidelijk dat de staat en de bedrijven door de tijd heen meer en meer van de online ruimte in beslag zijn gaan nemen, om ons te onderwerpen aan intense vormen van

KLADDER WEDSTRIJD

Wij houden van smerige straten, in alle dorpen en steden!!! Fok de opgepoetste, burgerlijke, consumentenbubbel!!! Daarom roepen wij een kladderwedstrijd uit: schrijf zo ranzig, mooi, wild, strak, groot, lekker mogelijk RUMOER ergens op een muur, prullenbak, trein of smerisauto en win eeuwige ROEMur! Je maakt er namelijk een foto van en stuurt die aan ons op, de beste inzendingen worden geplaatst in RUMOER #3.

Zo slaan we twee vliegen in een klap: iedereen wordt benieuwd wat de fok die RUMOER overal betekent, en jij hebt plezier met wat goedbedoeld vandalisme. Love it.

Vergeet dit niet:

- Kijk of je even een medespeler kan vinden die voor jou op de uitkijk kan staan

- Draag handschoenen (Check RIVM voor extra veiligheidstips)

- Maak nou geen foto met je smart-phone, oftewel snitch-device, dat is zo makkelijk tot jezelf herleidbaar. Ook mail je ons beter van een mailserver die niet in handen van google o.i.d. is en vanaf een account waar jij niet met je hele naam, geboortedatum en lievelingseten aan gekoppeld bent. Of mail ons via PGP. Onze sleutel vind je op de website.

Moge de beste winnen, survival of the dirtiest!

surveillance en sociale controle.

Het internet is altijd een wapenwedloop geweest. In 1991 werd Pretty Good Privacy (PGP) ontwikkeld, een open-source programma voor het versleutelen van gegevens en end-to-end encryptie van mail. Ik wil hier technische details vermijden, maar het komt er op neer dat end-to-end zo belangrijk is om veilig en direct te communiceren met een ander persoon, terwijl je mail-provider het bericht niet kan zien, of dat nou Google of Riseup is. Tot op vandaag is PGP voor zover we weten nooit gebroken (1).

Mijn voornaamste veiligheidszorg (2) met PGP is het gebrek aan 'Forward Secrecy', wat betekent dat wanneer een encryptie sleutel ooit in verkeerde handen valt, alles in het water valt. Alle emails die met die sleutel verzonden zijn kunnen dan ge-decrypt worden door de aanvaller. Dit is een belangrijke zorg, omdat we er van uit kunnen gaan dat de NSA al onze encrypte mailtjes ergens opslaan, en op een dag hun kwantum computers in staat zouden kunnen zijn om PGP te breken. Vraag me niet hoe kwantum computers werken - voor zover ik weet is het verdomd duivelse magie.

Ergens in 2010 werden smartphones populair en veranderde alles. De alomtegenwoordigheid van sociale media, het voortdurende chatten, en de mogelijkheid voor telecombedrijven (en daarmee de staat) om gebruikers hun bewegingen constant bij te houden, heeft het voorheen bestaande bedreigingsmodel erg beïnvloed. Al het werk dat mensen hebben gestopt in hun computerveiligheid werd decennia teruggezet: smartphones werken heel anders dan computers, gebruikers hebben veel minder invloed, en de app-permissies maken het idee van smartphone privacy om van te lachen.

Dit is de context waarin Signal ontstond. Er werd gewerkt aan end-to-end encryptie op smartphones, uitgaande van het idee dat mass-surveillance beantwoord moet worden met massale encryptie. Signal werd ontworpen om bruikbaar, mooi en veilig te zijn.

Begrijpelijkwijjs, zijn anarchisten meer geneigd om hun communicatie toe te vertrouwen aan Signal - een non-profit organisatie die gerund wordt door een anarchist- dan aan de 'big tech', wiens business model het is om gebruikersdata te oogsten en te verkopen. En Signal heeft een aantal voordelen over andere platforms: het is open-source, encrypt de meeste meta-data, slaat zo min mogelijk gebruikersdata op, en biedt een aantal handige dingen als het laten verdwijnen van berichten en veiligheidscodes om je te beschermen tegen intercepties.

Maar Signal beschermt je eigenlijk maar op één

aspect, en dat is communicatie die tussen het ene en het andere apparaat gaat. Dat is geweldig, maar slechts een deeltje van een veiligheidsstrategie. De eerste vraag voor welke veiligheidsstrategie dan ook is de te verwachten tegenstand, namelijk, wat proberen ze te weten te komen, en hoe gaan ze proberen dat te doen. Het basis idee is dat dingen en praktijken alleen veilig of onveilig zijn in verhouding tot de aanval die je verwacht waar je je tegen moet verdedigen. Je kan je data bijvoorbeeld beveiligen met een solide encryptie en het beste password, maar als je aanvaller bereid is je te martelen voor je data, maakt dat niet echt uit.

Voor het doel van deze tekst, stel ik een bedreigingsmodel voor dat zich primair richt op twee soorten aanvallen. De eerste zijn de wereldwijde veiligheidsdiensten of machtige hackers die zich bemoeien met massa surveillance en het meeluisteren in communicatie. De tweede zijn politiediensten, die zich bewegen op het territorium dat gecontroleerd wordt door de overheid van Canada en de VS, die zich bezighouden met het bespioneren van anarchisten. Voor de politie behoort standaard tot hun werk dat ze zich bezighouden met het monitoren van emaillijsten en sociale media, net als het sturen van stillen en informanten naar bijeenkomsten. Wanneer ze meer poen hebben, of onze netwerken een grotere prioriteit hebben, schalen ze op naar meer geavanceerde technieken zoals langdurige infiltratie, vakere of voortdurende fysieke surveillance (net als het proberen te verkrijgen van passwords), af luisterapparatuur, af luisteren en invallen waarin apparaten in beslag genomen worden voor forensische analyse.

Wanneer jouw apparaat aangetast is door een keylogger of andere kwaadaardige software, maakt het weinig uit hoe veilig jouw communicatie is. Net als wanneer je aan het chillen bent met een smeris of een wout het niet echt veel zin heeft om je batterij uit je telefoon te halen of in het park zonder telefoon te gaan praten. Apparaat-veiligheid en veiligheidscultuur zijn twee concepten die niet beschreven worden in deze

tekst, maar moeten wel overwogen worden om je

te beschermen tegen deze bedreigingen. In de 'lees-verder' sectie staan een paar suggesties.

Het is het ook waard om te benoemen dat Signal niet ontwikkeld is voor anonimiteit. Je Signal account is verbonden aan een telefoonnummer en die is niet anoniem, behalve wanneer je een burner telefoon hebt aangeschaft met cash, of een online wegwerp nummer. Vooral vanwege veiligheidsredenen is Signal het standaard communicatie medium in anarchistische kringen geworden in de laatste vier jaar. Maar, "het medium is het bericht", dus Signal heeft sterke effecten op hoe anarchisten zich tot elkaar verhouden en organiseren, wat vaak over het hoofd gezien wordt.

Richting een gedeelde praktijk

Er zijn een aantal obstakels voor de praktijk. Sommige mensen hebben geen Signal. Als dat is omdat ze relaties bouwen zonder smartphones, heb ik daar alleen maar respect voor. Als dat is omdat ze de hele dag op Facebook zitten maar Signal te ingewikkeld vinden, vind ik het onzin. Signal is makkelijk te installeren voor iedereen met een smartphone en een internetverbinding.

Ik ben het ook niet eens met het Orwelliaanse-fatalistische perspectief dat encryptie als nutteloos ziet: "De politie weet alles toch al!". Het is heel demotiverend om de overheid zo te zien, en gelukkig is het niet waar - verzet is nog niet zinloos. CSEC of de NSA hebben nachtmerrieachtige mogelijkheden, waaronder vele die wij nog niet weten. Maar er is ook bewijs dat encryptie politie-onderzoeken erg moeilijk maken, dat is ook waarom overheden wetten invoeren om deze gereedschappen tegen te gaan.

Een aantal voorstellen voor een Betere Praktijk

1. Houd het IRL (In Real Life) - Face to face communicatie draagt bij aan volwaardige relaties, maar ook aan vertrouwen, en is de veiligste manier van communiceren.

2. Laat je apparaten thuis - Op z'n minst af en toe? Zeker wanneer je grenzen over gaat steken waar je gedwongen kan worden om je data te decrypten. Als je een telefoon nodig hebt bij het reizen, kan je een reistelefoon aanschaffen met je vrienden waarop geen gevoelige data, zoals je contactenlijst, staat.

3. Beveilig je apparaten - De meeste apparaten (telefoons en computers) hebben nu een optie voor volledige schijf encryptie. Encryptie is alleen zo veilig als je paswoord en beschermt je data in ruststand, dus wanneer je apparaat uit is of de data niet gebruikt wordt door een programma. Je schermbeveiliging zorgt voor wat beveiliging wanneer je apparaat aan staat, maar kan gehackt worden door geavanceerde

aanvallers. Sommige systemen dwingen je om hetzelfde password te gebruiken voor je encryptie en je schermbeveiliging, wat erg onhandig is omdat het niet praktisch is om een lang paswoord 25 keer per dag in te moeten voeren. (Soms voor het oog van de camera's die zich overal bevinden.)

4. Zet je apparaten uit - Wanneer je je apparaten onbeheerd achterlaat, of je gaat slapen, zet je ze uit. Koop een goedkope wekker. Als er ooit snachts een inval plaatsvindt, zal je blij zijn dat je dat gedaan hebt. Wanneer je apparaat uit staat en beveiligd is met encryptie en een sterk password, is het veel onwaarschijnlijker dat de wouten er in kunnen breken. Als je echt je best wilt doen, schaf je een goede kluis aan en leg je je apparaten daarin wanneer je ze niet gebruikt. Dit zal het risico dat er fysiek mee geknoeid wordt verkleinen.

5. Stel richtlijnen vast - We hebben verschillende ideeën over wat er veilig is om aan de telefoon te bespreken en wat niet. Bediscussieer en spreek af wat je daar collectief in wilt. Als je het niet met elkaar eens bent, respecteer je toch de grenzen van de ander, ook wanneer jij denkt dat het veilig is.

6. Spreek een systeem voor deelnemers af - Wanneer je in een groep gevoelige informatie bespreekt, moet je een expliciete collectief begrip ontwikkelen, wat aan de basis ligt voor nieuwe deelnemers om toegelaten te worden. In een tijdperk waarin anarchistische samenzwerings aanklachten aan hun broek krijgen, kan miscommunicatie hierover mensen in de bak terecht laten komen.

7. Vraag eerst - Als je iemand gaat toevoegen in een groep, waarmee je iemands nummer aan de hele groep blootstelt, vraag je eerst aan diegene en aan de groep of dat oke is.

8. Minimaliseer het aantal beslissingen - Overweeg om besluitvorming alleen in vergaderingen te laten plaatsvinden, behalve de simpele ja/nee vragen. In mijn ervaring maakt Signal de besluitvorming armoedig.

9. Duidelijke doelen - Idealiter heeft een Signal groep een duidelijk doel. Elk nieuw persoon in die groep moet dat doel duidelijk uitgelegd krijgen. Als dat doel bereikt is, verlaat en verwijder je de groep.

10. Verdwijnen berichten - Heel handig voor het huishouden. Je kan het instellen van 5 seconden tot 1 week.

11. Verwijder oude berichten - Of door het opschonen van groepen met de hand of door het verwijderen van losse berichten, bewaar geen berichten die je

niet meer nodig hebt.

Conclusie

Ik blijf erbij dat smartphones meer kwaad dan goed doen aan onze levens en strijden, dit te benadrukken is erg belangrijk voor me. We moeten andere manieren van onszelf organiseren behouden en creëren, vooral offline, zowel voor de kwaliteit van leven als de veiligheid van onze beweging. Zelfs als we smartphones blijven gebruiken, is het gevaarlijk om onze communicatie gecentraliseerd te houden. Wanneer anarchisten ooit een bedreiging zullen vormen voor de gevestigde orde, zullen ze voor ons en onze infrastructuur komen, zonder genade, 'legale bescherming' die hen daarbij in de weg staat zal ongeldig gemaakt worden. Hoe het ook zij, ik geloof dat dit scenario mogelijk is voor de toekomst in ons leven, dus we moeten veerkrachtig zijn.

De techies onder ons moeten doorgaan met het experimenten met andere protocollen, software en besturingssystemen, en deze delen wanneer ze goed zijn. De drop-outs moeten ook doorgaan met waar ze mee bezig zijn. Voor de anderen, laten we het deel van ons leven waar smartphones beslag op leggen

minimaliseren. Net als een capaciteit voor strijd, moeten we levens bouwen die het waard zijn om te leven, met een kwaliteit van relaties die potentiële vrienden en medeplichtigen heel aantrekkelijk zullen vinden. Het zou wel eens onze enige hoop kunnen zijn.

Eindnotities:

1. In rechtzaken tegen de Rode Brigades in Italië (2003) en kinderporno bezitters in de V.S. (2006) is gebleken dat het politie niet lukte om PGP beveiligde apparaten te breken. In plaats daarvan gebruikten ze af luisterapparatuur, dwongen ze tot het afgeven van wachtwoorden, en uiteraard informanten en infiltratie.

2. Tot heel recentelijk, encrypte PGP metadata niet (wie emailt wie, op welke servers, hoe laat); dit vormde een groot probleem. Een NSA advocaat zei eens: "als je genoeg metadata hebt, heb je geen inhoud nodig."

Meer lezen? Zie voor links onze website: www.rumoer.noblogs.org

////////////////////////////////////

UITVERKOOPT, GENTRIFICATIE EN SABOTAGE

Laten we een tijdspad maken. Weet je nog, dat we van alles naar de politie aan het gooien waren en ons geen zorgen maakten over camera's of DNA sporen? En dat het rondom het station wemelde van de junks en graffiti, terwijl de enige controleurs politie en openbaar vervoer medewerkers waren? Dat we in shock waren doordat er particuliere beveiliging werd ingezet door de staat en we opeens verplicht werden ons altijd te kunnen identificeren?

Stom begin natuurlijk, om zo op het verleden te focussen, en dan ook nog vagelijk het idee te hebben dat het toen beter was. Maar anders was het in ieder geval. De stad was wat traditioneler ingedeeld, rijk en wit in die buurt, arbeiders en uitschot in die andere, migratiegolf 1 in die wijk, migratiegolf 2 in de volgende. Nu is alles binnen de ring zo'n beetje gedomineerd door poen. Door rijke toeries, yuppen, expats- bedrijven, hotels, 'belevingen'. Je wordt helemaal ellendig van sommige straten, je kan je d'r maar beter niet laten zien, tenzij je een goed plan hebt om eens wat te slopen.

Internationaal is er veel aandacht voor gentrificatie, binnen de linksige scene dan met name. Er waren echter altijd al arme buurten die overgenomen werden door een of ander staats- of commercieel belang. Dat heeft meestal ofwel te maken met het onzichtbaar houden van armoede (tallose vrienden van buiten die bij mij op bezoek komen, maar ook vrienden beweren dat er geen armoede is in mijn stad, maar ze begeven zich simpelweg niet in de buurten waar dat zichtbaar is), of er moet een metrostation of bedrijventerrein komen. Mijn punt is eigenlijk dat gentrificatie niet een ziekte is, maar gewoon een symptoom van de ziekte die de hele wereld vernaggelt: kapitalisme. Geld verdienen aan huizen, mensen, het slopen van natuur. Jeweetwel. Al schijnt er een kapitalisme 2.0 te zijn ontstaan (Amazon, Uber, Google, Apple of lokaal: thuisbezorgd.nl) dat eerst veel verlies maakt maar wel steeds groter wordt, en vervolgens zo groot is dat niemand er meer mee kan concurreren. En die bedrijven betalen ook nog eens geen belasting (haha ik ook niet).

Maar terug naar de stad. Ik roep dus niet op om een fijne linkse democratische blij bubbel te

creëren in een wereld die overloopt van oorlog, vervuiling en ellende. Geen vrijplaatsen meer, geen ontsnaptingen en afscheidingen, geen geïsoleerde alternatieven. Daar maakt de staat tegenwoordig korte metten mee, en diegenen die er zich bevinden zijn na jaren van isolatie alles behalve weerbaar hiertegen. Ik roep op tot SABOTAGE van alles wat voor ellende zorgt.

Waar te beginnen? Jouw keuze! Heel de teringzooi is zo met elkaar verbonden dat als er een iets valt de volgende snel volgt. Net als dominanten in een cirkel. Of het nou een avocado-bar is, de

AirBnB's, de yuppie koffiobarretjes, de spectaculaire attracties of de massaconsumptie in de straten die tegenwoordig alleen voor winkelen zijn bestemd. Stel voor dat alle camera's uit het straatbeeld verdwijnen? Wat zou er gebeuren? Wat zou er gaan bewegen?

Voer een 'tag-oorlog' met de lokale yuppiebars (en de gemeentelijke reinigingsdienst. En natuurlijk die legale bullshit). Organiseer een mooi bring your own

beer feestje midden op straat met al je vrienden met een mooi muziekje. Mooie auto? Breng wat aanpassingen aan (echte creativiteit is ondergewaardeerd)! Tref elkaar in het openbaar, de straten zijn geen prive eigendom, de straten zijn van ons!

En aan het eind van het schrijven van dit artikel, begint de gekte rondom dat ene virus tot grote hoogte te stijgen. Sociale isolatie, verlangen naar een sterke vaderschap staat en een volledig gebrek aan aandacht wat er

in de rest van de wereld nog gebeurt. Momentums om nieuwe nederzettingen te bouwen, bommen te gooien en vergaande maatregelen door te voeren. Hoezo zou je je nog druk maken om een vluchtelingenkamp, zolang ze jou maar niet komen infecteren. We weten nog niet wat er allemaal komen gaat. Maar houd solidariteit en sabotage in je hoofd, probeer je voor te bereiden, te verdedigen en van mogelijkheden gebruik te maken!

////////////////////////////////////

Hieronder vind je een onvolledige kroniek van anarchistische aanvallen en interventies. De kroniek loopt van 16 december 2019 tot 9 maart 2020.

16 december: In de nacht van 16 op 17 december worden er 40 luxe boten in brand gestoken in de haven van Marseilles, Frankrijk. Dit is de tweede brandaanval in de afgelopen twee maanden.

23 december: In Berlijn wordt het Griekse consulaat bezet in solidariteit met de anarchist en migranten

in Athene die te maken hebben met een ernstige repressiegolf.

29 december: In de Oekraïense stad Kiev wordt een GSM-mast in brand gestoken. Dit is de vierde keer in december dat een GSM-mast wordt aangevallen.

29 december: In de Duitse stad Leipzig wordt een

het Coronavirus extra beperkingen worden opgelegd. Zo word bezoek aan gevangenen verboden. In 27 gevangenissen komt het tot opstand. Cipers worden gegijzeld, gevangenissen in brand gestoken. 8 gevangenen komen om bij de opstanden.

9 maart: Tijdens de internationale solidariteitsweek met de antifascisten in Rusland wordt in Melbourne, Australië de Russische ambassade onder gespoten met leuzen.

17 maart: In Kiev, Oekraïne wordt een zendmast van Lifecell / Turkcell in brand gestoken. Lifecell / Turkcell is een telecommunicatie bedrijf die Erdogan steunt in zijn strijd tegen de anti-autoritaire beweging in Koerdistan.

26 februari: In Hamburg, Duitsland worden 12 Tesla's en een bedrijfswagen van Tesla besmeurd met bitumen. Dit in solidariteit met de bosbezetters in Grünheide. Tesla wordt als doelwit aangepakt omdat ze meedrijven op de ecologische bubbel terwijl ze honderden hectare bos laten kappen voor een nieuwe fabriek.

29 februari: In Santiago, Chili worden twee explosieven geplaatst bij de Transoceanic vastgoedonderneming, midden in de rijke buurt Vitacura. Transoceanic verdient zijn geld met het bouwen van luxe woningen.

7 maart: In Den Haag worden spandoeken opgehangen in solidariteit met de gemartelde en vervolgte anarchisten in Rusland.

8 maart: Op internationale vrouwendag houden 70 mensen bij de vrouwegevangenis van Nieuwersluis een solidariteitsdemonstratie gehouden met de opgesloten.

8-9 maart: Op verschillende plekken in Italië breken er gevangenis opstanden uit. Dit doordat er vanwege